

Складанівська О. – аспірантка
кафедри економіки

Науковий керівник: к. е. н., доц.
В. Бойко
Національний транспортний
університет, м. Київ, Україна

Управління результативністю діяльності підприємства

Для будь-якого підприємства головним завданням є забезпечення результативності діяльності підприємства, яку можливо досягнути за допомогою ефективних управлінських рішень, а також за допомогою створення дієвої системи управління.

Задля досягнення стабільного економічного розвитку, довгострокової конкурентоспроможності, стійкості господарської діяльності необхідно розробити стратегію управління підприємством, що спрямована на результативність. Розробкою стратегії повинні займатися професійні менеджери, які мислять стратегічно, мають широке і довгострокове бачення перспектив руху, що визначають напрямок, в якому необхідно рухатись.

На думку О. Трута та І. Миколайчука, керівництво вітчизняними організаціями буде результативним та ефективним на практиці тільки за умови грамотного методичного інструментарію, що забезпечує виокремлення основних критеріїв результативності, системний характер вимірювання результативності та оптимізацію управлінських рішень, адекватних поставленим цілям [4, 26]. Варто зазначити, що всі вищезазначені умови сприяють ефективному управлінню результативністю діяльності підприємства і дозволяють постійно контролювати, удосконалювати ключові бізнес-процеси, досягати стратегічні цілі розвитку суб'єкта господарювання.

Управління результативністю в класичній інтерпретації трактується як «процес перетворення планів у дії, результати», «управління стратегією» [1].

Управління результативністю формується на основі таких концептуальних положень:

1. Максимальна конкретизація стратегії підприємства, тобто послідовне розгортання стратегії у систему підпорядкованих цілей все більш прикладного характеру на кожному наступному рівні.

2. Максимальна формалізація стратегії, тобто встановлення системи кількісно-якісних показників для вимірювання ступеню досягнення кожної конкретної цілі, починаючи від існуючого стану і аж до цільового індикатора (цільового показника, що репрезентує стан досягнення цілі).

3. Максимальна персоніфікація стратегії, тобто доведення кожної прикладної цілі до конкретного виконавця у такому вигляді, щоб для нього була зрозуміла його конкретна ціль та способи її досягнення, а також місце цієї цілі у стратегії підприємства, та сама стратегія підприємства.

4. Максимально точна система відстеження витрат ресурсів у ході реалізації стратегії [3].

Управління результативністю діяльністю підприємства розглядається як дії суб'єкта господарювання, що спрямовані на досягнення поставлених цілей. Основою для прийняття ефективних управлінських рішень є дані для вимірювання результатів діяльності підприємства. Важливо на підприємстві проводити оцінювання, контроль, здійснювати моніторинг показників результативності для того, щоб повно оцінити поточний стан суб'єкта господарювання та знайти можливості розвитку.

М. Кулинич та Л. Ляшко вважають, що управління результативністю є системою скоординованих зусиль, функцій та дій суб'єкта діяльності, що спрямовані на досягнення його стратегічних й оперативних цілей. Оцінювання результативності діяльності має забезпечувати спеціальна управлінська система, що служить для вимірювання результативності діяльності

компанії в цілому, окремих сегментів бізнесу (центрів відповідальності) і підвищить ефективність управлінських рішень [2, 123].

Загалом управління результативністю діяльності підприємства визначається як управління в різних функціональних підсистемах (маркетинговою, виробничою, фінансовою, інноваційною та кадровою діяльностями). Але необхідно зосередитися на показниках, що відображають прогрес у процесі досягнення підприємством цілей, незалежно від того, який аспект його діяльності вони характеризують.

Джерела та література

1. Кокинз Г. Управление результативностью. Как преодолеть разрыв между объявленной стратегией и реальными процессами: пер. с англ. Москва: Альпина Бизнес Букс, 2007. 315 с.
2. Кулинич М., Ляшко Л. Методичний інструментарій в аналітичній оцінці результативності. *Економічний часопис Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки*. 2017. № 4. С. 122–130.
3. Назарчук Т. В., Косіюк О. М. Менеджмент організацій: навч. посіб. Київ: Центр учб. л-ри, 2015. 560 с. URL: https://all-sci.net/management-organizatsii_1034/upravlinnya-efektivnistyu-rezultativnistyu2178-08.html
4. Трут О. О., Миколайчук І. П. Ефективність оперативної діяльності роздрібного торговельного підприємства та методологія її вимірювання. *Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі*. 2018. № 3 (88). С. 26–32.

Скребейко С. – студент

Науковий керівник: д. е. н., доц.
В. Нехай
Таврійський державний
агротехнологічний університет
імені Дмитра Моторного
м. Мелітополь, Україна

Інноваційні засади становлення логістичного забезпечення діяльності підприємств

Коли у Європі та Америці на кінець минулого тисячоліття вже активно й доволі давно було розповсюджено таке поняття та вид діяльності, як логістика, український ринок послуг у сфері забезпечення просування товару лише формувалася. В наш час логістичне забезпечення потребує інноваційного підходу до організації та втілення.

Суть логістики полягає у розробці оптимальних шляхів просування продукту від виробника до замовника. Цей процес є досить трудомісткий і передбачає контроль усіх стадій його виконання. Завданням фахівця-логіста є мінімізація витрат при доставці та зберіганні товару для отримання максимального прибутку, який хоче виробник. Натомість, покупець має намір отримати свій товар швидко та найголовніше високої якості, без пошкоджень. Якщо обидві сторони задоволені кінцевим результатом, тоді можемо сказати що ціль логістичної операції була досягнута [1].

З огляду на те, що для підприємств галузі машинобудування, суднобудування, нафтодобування і т. п., у час ринкових перетворень важливим є найповніше функціональне забезпечення діяльності, проблеми інноваційного підходу до логістики є актуальними. Але в Україні ця діяльність потребує підвищення рівня професійності. Є ряд причин, які стримують та не дають практичного застосування логістики:

- наслідки загальноєкономічної кризи;
- недоліки професійної підготовки кадрів;
- відсутність належного державного підходу до проблем, пов'язаних з логістикою [2; 6–9].